

otrok in uslišana je bila njegova vsakodnevna molitev za srečno zadnjo uro. Bodi mu zemlja lahka — svojcem pa naše sožalje!

Izredna smrtina primera pri Sv. Križu pri Rogasški Slatini. Dne 8. aprila je okrepcan s tolažili sv. vere v Gospodu zaspal Kidrič Simon, preužitkar in zdraviliški upokojenec iz Cerovca. Star je bil 89 let. Bil je dvakrat poročen. Iz dveh zakonov je imel sedem otrok. Ena njegova hči je redovnica. Mož je bil priljubljen daleč okoli, kar je tudi pokazal njegov pogreb. Bil je vedno zvest član gasilske čete v Rogasški

Slatini, zato ga je četa imenovala za svojega častnega člana. Članstvo gasilske čete ga je tudi spremilo na njegovi zadnji poti. Pokojnik je povsod zavzemal krščansko stališče. Tudi njegov brat Jakob je letos umrl na Siadki gori v starosti 100 let. Pokopali smo ga 10. aprila pri Sv. Trojici, zraven njegove že prej umrle žene. Ko mu je grobar šel kopat grob, ga je zadela kap. Bil je to Fric Rudolf iz Perneka. Star 37 let zapušča ženo in štiri nepreskrbljene otroke in še dva otroka, katerima je bil krušni oče. Naj vsi počivajo v božjem miru!

Nemški opis angleške napeljave naft iz Osrednje Azije

Nemec Viljem Frerk opisuje v knjigi »Sem in tja po Sredozemskem morju«, ki je izšla leta 1936, napeljavo Angležev iz petrolejskih vrelcev v osrednji Aziji do morske obale Male Azije takole:

V Haifi konča ogromna napeljava za nafto (surovo olje) iz Mosula (Kerkuk) v petrolejski pokrajini Irak v osrednji Aziji. Iraška petrolejska družba je ustvarila v Aziji v teku nekaj let svetovno čudo, kojega začetek je bil sprva zasmehovan. Nič manj kakor 125.000 ton najboljših jeklenih cevi s 30 cm premera gre tamkaj skozi

puščavo in skalovje, preko dolin in hribov, skozi železno trde množine lave in tekočega peska.

S pripravi so začeli Angleži leta 1929. Leta 1934. je bila ogromna napeljava dograjena. Pri gradnji je bilo od časa do časa zaposlenih 14.000 domačinov, katere je nadzorovalo 3000 specialistov. Skupni izdatki za to orjaško delo so znašali 14.000.000 angleških funtov.

Omenjeno napeljavo imenujejo Angleži »Pipe Line« in pričenja v Kerkuku, gre v južnozahodni smeri preko srednjeazijske reke Tigris do reke Evfrat. V severnozahodnem Iraku pri Hadithi se

razcepi napeljava v dva dela. En odcep napeljave teče zapadno od Hadithe v južno smer na daljavo 1100 km preko Ruthbacha na Mabrak, Istr el Majamie do Haife ob morju. Severni odcep na daljavo 800 km konča v Tripoli v francoski Siriji.

Maja 1934 so napeljavo prvič preizkusili in je koj v začetku delovala brezhibno. V Kerkuku so zgradili velike zbiralne tanke (cisterne), iz katerih teče olje s svojim naravnim padcem v šest nadaljnjih tankov (vsak po 12.000 ton) v Haditho. Iz Hadithe poganjajo surovo olje s sesalkami v omenjeno dvojno in razcepljeno cevno napeljavo. Na ozemlje napeljave je razdeljenih 12 sesalnih velikih naprav. 140 milj vzhodno od Haife je najbolj zapadna sesalka, od koder teče olje s pomočjo lastne teže naravnost v ogromne tanke industrijskega pristanišča v Haifi.

Stanje olja in njegov tok čez celotno cevno napeljavo lahko nadzirajo. Ako se pokaže kaka napaka v ceveh, preiščejo ozemlje letala in ugotovijo po velikih mastnih madežih na površini, kje ravno uhaja olje iz podzemskih cevi.

Največja višina haifaškega odcepa napeljave je 980 metrov visoko, najbolj globoka nižina je v Jordanski dolini z 270 metri pod morsko gladino.

V Haifi je deset zbiralnih tankov (vsak po 12.000 ton), iz katerih izsesajo v teku 24 ur 42.000 ton olja naravnost v ladje. Da je to mogoče, tečeta dve cevni napeljavi s telefonskim priklopom 1.3 km v morje, tako da so pravi zajemalniki v Haifi in v Tripoli pod vodo.

Francoški general Gamelin, poveljnik zavezniških čet na zapadu, pozdravlja poveljnika na bojišče dospelih kanadskih čet

V vojni dežujejo junška dejanja in odlikovanja. Slika nam predstavlja nekega francoskega mornarja z odlikovanjem

Mine igrajo v pomorski vojni zelo veliko vlogo. Slika nam predstavlja moment, ko taka mina eksplodira

Žrelo nemškega topa na zahodnem bojišču. Topovi so namesčeni ter zakriti tako, da jih je zelo težko opaziti iz zraka

Štefan Skledar:

Antolinovo vstajenje

(Konec)

»Če je na skradnjem, se me bo gotovo usmilil... Saj ve, da mu povrnem, brž ko dobimo denar iz Nemčije. Ampak žena... Ta Roza je kakor gad... Sam hudi jo je nanesel skupaj! Ona bo vztrajala in bo šla spet na sodnijo,« je žalostno majal z glavo starec.

»Ampak — saj je vendar mož gospodar pri Antolinovih. In on ti gotovo podaljša rok. Boš videl!« je prepričevalno pritrdil z roko Bakan.

Tako sta prispela do Antolinove nove hiše. Bila je zidana v novem slogu, ki si ga opazal vsepovsod po mestih in večjih trgih. Na Cankovi jih je bilo že mnogo. V Topolovcih pa je bila Antolinova edina. Stala je na lepem kraju. Za hišo so se zeleno prepletale lehe ogrado; pred okni na cesti so bile grede. Tukaj so cvetele tulike, trobentice, sirotice in gredni poklivončki.

Vstopila sta v hišo.

Na desno so vodila vrata iz veže v delavnico, kjer so pomočniki še pridno zabijali. Za jutri, ko bo svet poln onemskih aleluje, si ljudje radi naročajo boljše obutve. Posebno mladina, ki se je vrnila iz tujine.

Bakan je odprl vrata na levo. Vstopila sta v dosti veliko, svetlo sobo. Krasilo jo je obilo lepih svetlih podob, na tleh so še bile celo domače preproge. Pogled je prišlecema obstal na bolniku, ki je ležal na postelji. Žolte roke so mu mrtvo počivale na odeji. V obraz je bil tak, kakor ga je Smehu označil Bakan. Bolnika je Smeh težko prepoznal.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!« je pozdravil Bakan. »Na vekomaj. Amen —« je trudno odvrnil bolnik. »Jezus, Antolin — kdo bi si mislil, da si tak!« se je Smeh zavzel.

»Da, da —. Kdo bi le vedel, dragi rojak, da bi me tako zadelo...«

»Pa že dolgo tako trpiš?« je vpraševal starec.

»Dolgo. Že od februarja sem...«

»Si bil kaj dosti časa tam na Golniku?« se je Smeh zanimal.

»Celih štirinajst dni — pa mi nič niso mogli pomagati...«

»Joj, joj, Antolin... In žene ni doma... Da so te kar samega pustili?« je bil stari v skrbeh.

»Nesla je k žegnu. Saj se kmalu vrne. Pomočniki me kaj pogledajo ta čas, če mi ne bi postalo slabše —« je z neko muko govoril.

Nato je nastala tišina. Smeh pa je ostal pri bolni-

vatni Stalini na vso dušo zatruje, da je do zadnje kaplje krvi Anglež, in njegovi tovariši so se počasi tudi že navadili na njegovo ime. Ko je pred kratkim dobil prvo nagrado pri nekem tekmovalstvu, mu je predsednik komisije rekel: »Dobro si se odrezal in vse je lepo. Toda povej mi, kako se prav za prav pišeš?« Jožefu Stalinu je bilo nerodno, toda pomagati si ni mogel. Sklenil je, da si bo izbral drugo, bolj pripravno in manj »zveneco« ime.

Izbirna žival. Neprijetne stvari je doživel neki kmet iz bližine Alborga na Jutlandiji. Nekoga večera je stopil v hlev, da bi nakrmil svojih pet konj. Svoj suknič je pri tem obesil na neki žebelj. Za kratek čas je odšel, a ko se je vrnil, je opazil, da si je

Navadno priteče po »Pipe Line« napeljava na dan 11.200 ton olja, torej štiri milijone ton na leto.

Leta 1934. je teklo 350.000 ton zapadno. Prvo surovo olje je doseglo Tripoli 14. julija, Haifa pa 14. oktobra 1934.

Dotok olja v Tripoli je povsem odvisen od An-

gležev. Petrolejski vrelci so v angleških rokah. Francoski odcep bi ne dobil niti kaplje olja, ako bi zaprl Angleži v Kenkuku ali v Hadithi odcepe ventile.

1900 km cevne napeljave (kakor od Berlina v Neapelj) skozi puščavo je tehnično čudo in dokaz angleške vztrajnosti.

Dopisi

Mežiška dolina

Prevalje. Pretekli teden smo imeli v šoli higijensko razstavo, ki jo je priredil Higijenski zavod skupno z društvom »Prijatelj Slov. gorice« po iniciativi gospe podbanja Klare Majcenove. Razstavo je spremljala zaščitna sestra gđna Rajšp, ki je opravila mnogo obiskov po domovih. S svojim prijaznim nastopom si je pridobila naklonjenost vseh Prevaljčanov. Da čutimo po takih prireditvah potrebo, se je pokazalo posebno zvečer, ko smo se stiskali v ne ravno majhnem razredu in pazljivo sledili predavanjem, ki jih je imela zaščitna sestra in g. dr. Flis. Prav posebno vesele pa so bile naše matere, ko jim je sestra razdelila njihovim malčkom namenjene darove. Prisrčna hvala gospe podbanovi, Higijenskemu zavodu, društvu »Prijatelj Slov. gorice« in gđni Rajšpovi za to lepo in poučno prireditev! Vsem dobrotnikom pa Bog povrni!

Sv. Danijel. Dne 7. aprila je praznoval 91 letnico rojstva Jurij Marin, p. d. Brusnikov oče. Rojen je bil leta 1849 v Sv. Danijelu. Poročil se je v Pilberku leta 1883. Imel je sedem otrok. Mož ni nikoli živel v razkošju. V tem je dokaz, da človek ne potrebuje razkošja za dolgo življenje. Bog naj ga še ohrani, da bi praznoval stoletnico! — Imeli smo tudi higijensko razstavo in filmsko predavanje za matere o vzgoji dojenčkov. Ob koncu razstave je delila zaščitna sestra revnejšim materam perilo za otroke. Tudi predavanje o sadjarstvu smo imeli. Predaval je delegat Prizada g. inž. Rozman iz Maribora.

Pohorje

Sv. Anton na Pohorju. Nad eno leto smo bili brez dušnega pastirja, zato smo se novega gospoda res iz srca razveselili in prosimo Boga, naj ga ohrani v zdravju in zadovoljstvu med nami dolgo vrsto let! — Slišimo, da ima les spet ceno, toda naše žage mirujejo, ker ni vode. Menda res ne smemo imeti dinarja v žepu!

Dravsko polje

Sv. Marjeta niže Ptuj. Naš sedanji župan g. Muhič Ivan je bil odlikovan za delo na prosvetnem polju z redom sv. Save IV. stopnje. Naše iskrene častitke z željo, da bi g. Muhič to odlikovanje dolgo nosil zdrav in zadovoljen! Tako je g. Muhič v kratkem prejel prav za prav dve precej vidni priznanji, red sv. Save in pa pred tedni čast kot novo izvoljeni župni starešina ptujске gasilске župe. — Prej dolgo trajajoča izredno huda zima, sedaj pa hitro nastopivša pomlad je ljudi spravila v zadrego s kopico dela.

Delo na polju, v vinogradu, v gozdu itd. K temu pa še tarnanje o pomanjkanju krme za živino, delovnih moči, draginji pa še koš drugih nevšečnosti!

Slovenske gorice

Sv. Urban pri Ptuj. Dekliški krožek priredi v nedeljo, 21. aprila, v farnem domu materinsko proslavo. Na sporedu so deklamacije, petje, telovadba in mladenke vprizorijo igr »Za srečo«. Vabljeni vse matere in vsi ostali!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Tukaj se je vršil sestanek staršev glede ustanovitve društva »Šola in dom«, na katerem se je zbralo precej faranov. Na sestanku je bilo povedano, zakaj in kakšen pomen bi imelo to društvo, če se ustanovi pri nas. Po splošni razpravi so bili vsi prisotni za to, da se društvo »Šola in dom« pri nas mora ustanoviti, ker če bo društvo res društvo v dejanju, ne pa samo na papirju, bo veliko olajšano nam staršem in učiteljem pri delu za boljšo bodočnost naših otrok. Izvoljen je bil tudi pripravljalni odbor, kateri ima nalogo: organizirati vse starše in prijatelje otrok, da se društvo čimprej ustanovi. Ker je namen tega društva zbrati in združiti vse starše in prijatelje otrok, da sodelujejo pri vseh šolskih, učnih in vzgojnih vprašanjih ter se s skupnimi močmi borijo za boljšo bodočnost naših otrok, menda ne bo nikogar med nami, ki imamo otroke, da ne bi želel vedno svojemu otroku le samo dobro. Torej, očetje in matere ter prijatelji otrok! To je društvo, ki bo v prid naših otrok in nas staršev. Zato bomo pristopili vsi. Društvo je nepolitično in ima le človekoljuben cilj! Pomagajmo si sami in Bog nam bo pomagal!

Haloze

Sv. Barbara v Halozah. K naši notici »Regulacija potoka Bela« v prejšnji številki smo prejeli dodatno še sledeče: Podrobni načrt regulacije potoka Bela je odobren s skupnimi preračunanimi stroški v znesku 970.000 din. Prvi obrok iz odobrenega proračuna za pričetek del iznaša 50.000 din. Pomoč banovine je torej neprimerno večja, kot je to izhajalo iz prvega poročila. Revnejši farani bodo gotovo hvaležni g. banu, ki je dobri tako izdatni kredit, ker pridejo tako do zasluzka. Največje koristi pa bodo deležni mejaši, saj se bo vrednost z donosom ob potoku ležečih njiv in travnikov potrojila. Za dosego regulacije se je predvsem potrudil domači g. župnik Franc Grobljar in pa uprava banovinske transice in drevenice, kjer se bo z regulacijo tudi

Botrice in botri!

Vabimo vas, da za svoje birmance že sedaj kupite primerne spominke. Najbolj nerodno je na dan birme se prerivati in na hitro kupovati. Oglejte si našo bogato izbiro molitvenikov, rožnih vencev, venčkov in drugih spominskih predmetov! Najugodnejše boste kupili te predmete v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila: Maribor: Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Trg kralja Petra 6 ter v Ptuj: Slovenski trg 7.

najprej pričelo. Vobče se opaža, da je banska uprava napredku Haloze zelo naklonjena.

Slovenska Krajina

Prekmurje. Mnogo naših delavcev, ki iz leta v leto odhajajo v tujino, je v skrbeh, če si letos zaradi zunanje političnih dogodkov ne bodo mogli zaslužiti prepotrebnega denarja, brez katerega mnogi nikakor ne bi mogli živeti. Da ne bodo po nepotrebnem v strahu, jim povemo, da jih bo tudi letos šlo okrog 2500 v Nemčijo, okrog 3000 v Francijo, nekaj nad 2000 na naša veleposestva, nekaj pa jih bo zaposlenih pri gradbenem podjetju Slavec, ki ima letos na Lescah dalekosežne gradbene načrte. Tako je vsaj zatrjeval gospod, kateremu so te stvari poznane. — Tabor našega ljudstva v Soboti bo v nedeljo, 5. maja.

Sobota. Čeprav ima Prekmurje le okrog 100 tisoč prebivalcev, se je vendar v njem lani pokadilo za 7.500.000 din cigaret in tobaka. Mnogo več odpade na naš okraj, kar je popolnoma razumljivo, ker imamo več prebivalcev. — Zanimivo in občudovanja vredno je dejstvo, da zadnje čase neki nepoznani intrigantje stalno denuncirajo nekatere naše najdelavnejše in zavedne občane. Kdo se skriva pod to anonimno krinko, zaenkrat še ni znano, a upamo, da bomo kmalu zvedeli, kdo so ti »junaki«, ki bi radi spravljali zaslužne ljudi v zapore. — Banska uprava je naklonila našemu muzejskemu društvu podporo v znesku 5000 din, za kar se ji isto zahvaljuje. — Zadnje čase se je ponovno pojavila v večih krajih bolezen meningitis, ki je po naših krajih zahtevala že pet smrtnih žrtev.

Dankovel. Daleč naokrog je znano, da je Danko Ludovik že dalje časa zelo grdo ravnal s svojo materjo, ker mu ni hotela predati posestva. Ko se je nekoč iz jeze napil, se je tako daleč spozabil, da je hotel zažgati hišo, kar pa so sosede pravočasno opazili in nesrečo preprečili. Zaradi vsega tega je bil Danko obsojen na dva meseca strogega zapor.

Sv. Sebeščan. V nedeljo smo obhajali toplo proško, ki je pa bila precej mrzla. Ker je bilo drugače lepo sončno vreme, je bilo pri nas zelo

eden izmed konjev med tem ogledal suknjič, da li bi ne bila v njem kakšna posebna slaščica. Slaščico je žival našla, pa še kakšno! Našla je namreč listnico in se je z njeno vsebino temeljito posladkala. Pri tem je pokazala vendarle neko določeno izbirljivost. Kar je bilo bankovcev in čekov v listnici, je konj namreč požrl, ni se pa dotaknil cele vrste neplačanih računov, poziva davčne oblasti za poravnavo neke vsote in kar je podobnih stvari. Nasprotno je pojedel knjižico znamk, ki jo je kmet baš tisti dan kupil, in pa potrdilo, da je dal zlato uro v popravilo. Lahko si mislimo, da je bil kmet svojega izbirčnega konja zelo vesel!

Dežela stoletnikov. — Ena izmed najoddalje-

kovi postelji še za tem, ko so si podali roke. Bolnik je slednjič prelomil molk:

»Pa sedita malo!«

Nato je Bakan sedel; Smeh pa je nekaj popravljal bolnikovo vzglavje.

»Da ti bo laže,« je dejal, ko mu je popravil.

Bolnik se mu je zahvalil in ga nekam hvaležno pogledal.

»Antolin,« je slednjič pričel Bakan, »prišla sva do tebe z neko prošnjo, ki ni ravno tako mala.«

»Zdaj prihajata k meni s prošnjo, ko sem pomoči sam najbolj potreben,« se je bolnik grenko nasmehnil.

»Vem,« je nadaljeval Bakan. »In prav zdaj, ko si potreben veliko več božje pomoči kot človeške, prihajava k tebi...«

Nekaj časa je vladal pekoč molk.

»Imej srce za Smehove! Ne daj jih še enkrat sodišču...«

Antolin je dvignil svoje kalne oči k osivelemu starcu, ki se še vedno ni odmaknil od njegovega vzglavja. Ni rekel niti besede. Toda v njegovih trudnih očeh se je zrcalilo kakor očitanje: Kaj me še zdaj ne pustiš pri miru? Še zdaj bi rad od mene pomoči...

»Antolin!« je govoril Bakan z nekim slovesnim glasom, v katerem se je zrcalila važnost misli, ki jo je nosil v srcu, in veličastnost občutja, ki ga je prevzelo. »Po-

misli, da smo si vendar ljudje bratje med seboj! Nekaj časa že utrpis; ako pa Smeha tožiš, mu s tem vzameš streho in kruh...«

Starcu, ki je stal ob vzglavju, so zdrsele preko губавih oči solze; padle so na bolnikovo vzglavje. Opazil pa jih ni nihče.

»Zidal sem,« je bolestno vzdihnil Antolin. »Denar sem potreboval kakor še nikdar prej... Otrokom sem hotel postaviti dom — Zdaj pa ta bolezen...«

Vzdihnil je.

»Tudi Gospod je trpel za nas. Te dni se spominjamo njegovega trpljenja... Imel je usmiljeno srce...«

»Posodil sem denar naokrog. Imel sem srce za ljudi. Zdaj pa denarja krvavo potrebujem...«

»Samo nekaj časa počakaj, Antolin!« je prosil starac ob vzglavju.

»To že dolgo slišim.«

»Sin dobi denar iz Nemčije. Vsak čas ga prejmemo... Antolin, ne dajaj me sodišču!«

»Ampak moji otroci — če jaz umrjem. Zdaj sem zadolžen ob gotovem denarju, ki sem ga razposodil. Moja žena ne privoli več na — na čakanje...«

»Antolin!« je povzel Bakan. »Spomni se: Gospod je vstal; danes bo vstajenje! Vstal je, potem, ko je bil usmiljen z nami...«

dosti ljudi. Ta dan je bil pri nas pri poroki brat našega g. župnika Bejeka Anton, uradnik na borzi dela v Soboti, nevesta pa je bila gdca Flisar Marija iz Sobote. Poročili ju je naš g. župnik, za priči pa sta bila šef borze dela g. Kerec in g. Horvat Peter. Obilo sreče!

Borejši. Letošnja huda in dolgotrajna zima je zahtevala mnogo več kurjave kot druga leta, zato je mnogim delala precej preglavic. Da ne bi zmrzovali, so tudi v teh krajih bivačji cigani preskrbeli za kurjavo po gozdovih naših, vančevskih in rankovskih posestnikov, kjer so povzročili nad 25.000 din škoda. Največ so trpela akacijeva in jesenova drevesa, ker so lesa poleg kurjave uporabljali tudi za izdelovanje raznih predmetov.

Gradišče. Pred dnevi so se v eni izmed naših gostiln spoprijeli junaki pretepev in je pri takem medsebojnem obračunavanju dobil hujše poškodbe posestniški sin Matija Štefanec iz Petanec. Radi poškodb so ga morali spraviti v soboško bolnišnico.

Filovec. Pretekli teden se je pri nas zgodil dogodek, kakršni so pri nas zelo redki. Skozi našo vas je namreč šel neki človek iz Dobrovnika in tega so nekateri vozniki iz neznanega razloga napadli ter mu z motikami zadali take poškodbe, da se je moral zateči v bolnišnico. Za svoje nelepo dejanje se bodo morali zagovarjati na sodišču.

Dravinjska dolina

Loče pri Poljčanah. Prosvetno društvo priredi v soboto, 20. aprila, ob osmih zvečer in v nedeljo nato po večernicah v šoli v Ločah materinsko proslavo s pestrnim sporedom. Čisti dobiček je namenjen našima misijonarkama Šmidovi in Novakovi. Na svidenje!

Savinjska dolina

Smartno ob Paki. Na cvetno in belo nedeljo je priredilo Prosvetno društvo igro »Pri kapelici«, ki je nadvse lepo uspela. Mladim igralcem za njihov trud našo zahvalo in priznanje! Le še večkrat se pokažite s tako lepimi prireditvami, za kar vam bomo prav hvaležni. — Vsem občanom se naznanja, da je odkril v naši lepi občini čisto poseben okrasen vrt: neki visoko izobraženi človek, ali da ne bo zamere, človek z višješolsko izobrazbo. O tej njegovi učenosti prav dvomimo, morda ve zanj samo on sam, ki je v svoji domišljiji odkril ta res »okrasni« vrt! Sicer pa, vsak človek ima svoj okus, kajne! Občani se vabite, da si »okrasni« vrt v obilnem številu ogledate, toda če boste prišli na svoj račun in če boste z »okrasnim« vrtom zadovoljni, to pa prav dvomimo!

Sv. Andraž pri Velenju. Od 28. aprila do dne 5. maja (križev teden) bo pri nas po 17 letih zopet sv. misijon. Vodila ga bosta misijonarja: g. Čontala iz Ljubljane in g. Demšar od sv. Jozefa pri Celju.

Šmarski kraji

Kostrivnica. Fantovski odsek je priredil dne 7. aprila pretresljivo narodno igro »Črna žena«. Ker takrat niso mogli vsi k predstavi, se bo igra ponovila v nedeljo, 21. aprila. Pred in po pred-

stavi zapoje naš priznan moški zbor par narodnih pesmic. Dobiček je namenjen za zgradbo prepotrebne prosvetne doma, zato pridite v obilnem številu!

Laški okraj

Laško. V nedeljo, 21. aprila, priredi Fantovski odsek po prvi sv. maši, to je ob 8.30, velenjsko predavanje o obrambi pred zračnimi napadi. Predavanje bo v dvorani A na šoli, predaval pa bo g. kapetan Toš iz Celja. Vsi se zavemo resnosti sedanjih časov. G. kapetan nam bo v poljudnih besedah povedal vse, kar nam je treba vedeti, ako bi se nad nami zgrnili oblaki, česar nas Bog varuj! Pridite!

Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah. S 1. aprilom je banovinska cesta Radeče—Celje, ki pelje skozi naš kraj, prešla v državno upravo. Banska uprava, odnosno okrajni cestni odbor sta leta 1938. začela z delom preložitve ceste, in sicer od prostozračnega kopaljšča do šole. Cesta je namreč zelo ozka in ima za sedanji promet z avtomobili nekaj prav nevarnih ovinkov pri cerkvi,

na Ogečah pa tudi pri gostilni Stara pošta. Preložitve, ki se je začela izvrševati spomladi leta 1938., se je lansko leto ustavila. Ko se je zvedelo, da cesto prevzame država, je cestni odbor prenehal z delom in tako imamo sedaj novo cesto od prostozračnega kopaljšča do šole splanirano, napravljeni so propusti in mostovi, manjka pa tlak in posipanje. Kmetje, katerim se je zemlja odkupila, pa še niso dobili nič plačila, akoravno nimajo sedaj od zemlje nobenega haska. Nastala je bojazen, da se s preložitvijo in dograditvijo ceste v doglednem času ne bo nadaljevalo, ker nam je znano, da so državne ceste v Sloveniji marsikje slabo upravljane. Namesto da bi se razmere izboljšale, pa smo prišli z dežja pod kap. Smatramo za nujno potrebno, da poskrbi državna uprava, ki je cesto prevzela, predvsem za to, da se započeta dela obnovijo. Kaj bodo sicer mislili o nas tujci, ki nas posečajo, ako vidijo več let namesto preložene ceste blaten kolovoz. Potrebno pa je tudi, da dobijo kmetje za odstopljen svet denar, ker so sami mali posestniki. To zahteva že ugled države!

Kmečka trgovina

Vprašanje prehrane revnih krajev

se je razmisljalo na sestanku ravnateljstva za prehrano dne 10. aprila v Beogradu. Na sestanku so bili predstavniki Prizada, kmetijskih zadrug in Kmetijskih zbornic. Večina prisotnih je obsojala sedanji način trgovanja s kmetijskimi pridelki ter zato delala odgovorne ne samo trgovce, temveč tudi Prizad. Sestanek se je končal z zahtevo, da ravnateljstvo za prehrano s pomočjo države, Prizada in zadrug v predelih države, ki morajo živeti kupovati, vzdržuje cene, ki odgovarjajo nakupni moči prebivalstva. V teh krajih se naj začne izvajati javna dela, posebno taka, ki so potrebna za varstvo države, za tako revno prebivalstvo pride do primerne zaslužke in s tem do možnosti nakupa potrebnega živila.

Nam Slovencem politika dviganja cen pšenice v splošnem zelo škoduje. Isto je na Hrvaškem, saj je ravnatelj Zavoda za proučevanje kmečkega in narodnega gospodarstva dr. Rudolf Bičanič dognal, da znaša potreba banovine Hrvatske po hrani 23.000 vagonov, kar znači, da mora dva milijona Hrvatov živeti kupovati. Dobiček od visokih cen pšenice ima le Vojvodina, Slavonija in delno severni del Srbije. Ostali pretežni del države, kjer se prejemki niso dvignili, pa mora živeti kupovati. Ko je lani postal Hrvat dr. Dragotin Toth ravnatelj Prizada, se je pričakovalo, da bo v tem oziru nastopilo izboljšanje. Toda reorganizacija Prizada je ostala samo na papirju (namesto Srba je prišel Hrvat), kar je najboljši dokaz v tem, da so se cene pšenice, ki so se prve tri mesece letošnjega leta gibale v višini nekaj čez 200 din za bačko in banatsko blago, dvignile v začetku aprila v Novem Sadu na 239 do 241 din stot in sploh ni upanja, da bi se ta cena znižala. Vzrok za tako visoko ceno pšenice upravi-

čujejo pridelovalci pšenice v Vojvodini s tem, da bo zaradi povišanih in letošnje hude zime pridelek pšenice dosti manjši kot lani in da iz istega vzroka tudi ni misliti, da bi bila pšenica cenejša. Položaj revnih krajev Slovenije in slovenskega delavstva sploh pa zahteva, da se na žitnem trgu naredi red, tako da bodo cene pšenice v skladu z zaslužkom, ki se, kakor rečeno, ni nič dvignil. Da so tudi Hrvatje primorani zastopati isto stališče kot Slovenci, pa kaže dejstvo, da mora dva milijona Hrvatov živeti kupovati. Nujno je torej, da oblast cene žitu uredi tako, da bodo vsi naši državljani preskrbljeni z zadostnimi količinami žita, in to po primernih cenah, ki bodo odgovarjale njihovemu zaslužku!

Cena cementu naj se zniža!

Že dolgo je pri nas vprašanje pocenitve cementa na dnevnem redu. Naši politični voditelji se zavzemajo za to, da se cement, uporabljen pri gradnji kmečkih zgradb (gnojnične jame itd.) oprosti vsake trošarine, kajti tovarnarji cementa, združeni v kartelu, zastopajo mnenje, da je edino trošarina vzrok tako visoke cene cementa. Proti temu stališču tovarnarjev cementa je nastopila z dokazi inženirska zbornica v Beogradu, ki je ugotovila, da je v Jugoslaviji tovarniška cena cementa brez trošarine za 90% višja kot v Nemčiji, Češki, Belgiji, Franciji in Italiji in da torej ni edini vzrok tako visoke cene cementa le v trošarini. Inženirska zbornica v Beogradu poudarja, da je pravi vzrok visokih cen le v kartelu tovarnarjev cementa, katerih interes je, da gredo ogromne vsote denarja v žep tujih kapitalistov, delničarjev tovarn cementa. Torej pri cementu ne igra glavne vloge le odprava trošarine (davkov), ampak v prvi vrsti zmanjšanje visokih dobičkov.

»Jaz bi že — ampak žena, žena —«

»Ti si gospodar, dokler si živ! Pomisli, sam praviš, da ne veš, če boš še dolgo. In vse to, kar storiš zdaj, bo v tvoje vstajenje...«

»Antolin!« je stežka premagoval jok Smeh. »Saj me poznaš kot poštenjaka. In zdaj ti dajem besedo, da ti povrnem dolg takoj, ko dobi sin denar.«

»Tvoj sin? Iz Nemčije?« je zaprl oči bolnik.

»Da. Iz Nemčije. Že morda prihodnji teden.«

»Ali pa veš, da ga dobi? Iz Nemčije — sedaj...«

»Delal je vse leto... Dobi!«

»Na tvojo besedo — se zanesem. Počakam.«

V sobo, ki je bila še malo prej kakor obtežena s svinčeno težo bolečine in nezaupanja, se je sedaj naselil nek sveto otožen mir. Dih nekega pričakovanja, vesele vznesenosti se je prikradel k bolnikovi postelji.

Smeh in Bakan sta odšla.

Antolin pa je upiral svoje kalne oči v okno nasproti postelje. Tam je bilo nekaj rož. Šopek sončnega pramenja se je sipal nanje iz za težke, motnobele zavese.

Zunaj je dehtela pomlad.

Bolnik se je nasmehnil: rože na oknu, zunaj pomlad. O, to vse je lepo! Toda v njegovi duši je vse nekaj večjega, lepšega. Nekaj je v njem vzkalilo, zacvelo je že.

S svojim srebrno drobnim zvenenjem se je bližalo in bližalo... Nato so zapeli zvonovi, ki so začeli pozvanjati. — Večer vstajenja je bil! Naslednjega dne pa bo jutro, samo belo jutro — — —

Tako je Antolin doživel svoje vstajenje. Slavil ga je s samim Gospodom.

Stari Smeh pa se ni nehal čuditi. Zraven pa je jokal. Torej bo Antolin vendarle počakal. Ne bo zahteval prodaje njegove domačije...

Čez teden dni po vuzemski nedelji so zabrnili zvonovi. Peli so Antolinu v slovo. Umrli je spokojno, kakor bi zaspal.

Ko sta se Smeh in Bakan na pogrebu spogledala z očmi, polnimi pobožnega ganotja, sta oba imela v mislih samo to:

Antolin je doživel svoje vstajenje. Daj Bog, da ga tudi mi!

Preko krajine, ki je porajala novo življenje, so valovali glasovi zvonov in oznanjali slednjemu srcu, da se bliža dan vstajenja.

nejših dežel Rusije, Abkazija, se imenuje »dežela stoletnikov«. Leta 1935. je umrl tu neki mož z imenom Kapara Kmut, ki je štel 135 let. Takrat so poročali, da je umrl »najstarejši Abkazijec«. Nato se je oglašila takoj neka Adelajda Mažakva, ki je dokazala, da šteje 150 let. V oktobru 1937 je odposlala ukrajinska akademija znanosti v ozemlje Sukumi odpravo, ki je v desetih dneh odkrila nič manj nego 12 oseb v starosti od 107 do 135 let. Ti stari ljudje so bili še kaj živahni in so člane odprave sprejeli s pristrano gostoljubnostjo. Eden izmed starcev je splezal celo na neko drevo, da je svojim gostom lahko ponudil svežega sadja!

Sveto pismo je predstavljeno na 180 jezikov.